

DE LEGENDE "NEW ORLEANS" I

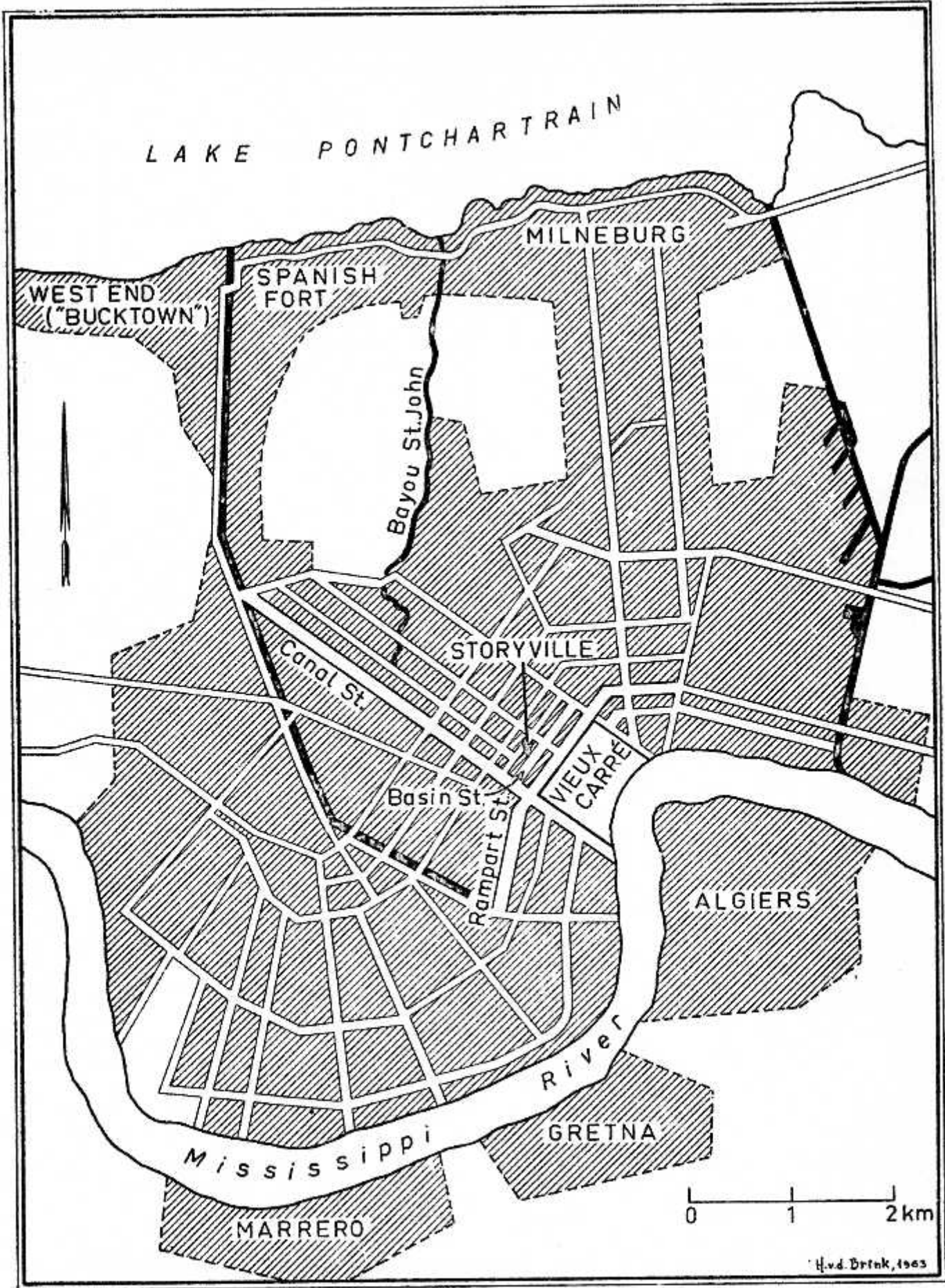
DOLF RERINK

(AANKOMST EN EERSTE INDRUKKEN)

Als jazzliefhebbers zullen de meesten van U ongetwijfeld de zoete droom hebben eens van Uw leven in de gelegenheid te zijn met eigen ogen New Orleans te aanschouwen en te beleven. U kunt zich dus wel indenken dat wij ons nauwelijks konden voorstellen dat voor ons de droom werkelijkheid ging worden toen we aan boord van de "Del Sud" op een avond in mei 1962, om 10 uur, de hoofden passeerden waarlangs de Mississippi in zee stroomt. Naar de stad zelf was het toen nog een aantal uren varen, want New Orleans ligt niet aan zee maar een behoorlijk eind landinwaarts. Op wat ons te wachten kon staan waren we al dagenlang voorbereid door de verhalen van de bemanning over hun stad, want de meesten kwamen uit New Orleans. Onze tafelsteward was een werkstudent van de Tulane University, maar vooral "Little Joe", de barkeeper, had ons zeer uitvoerig ingelicht over de geneugten van de stad, in het bijzonder natuurlijk over Bourbon Street, want negerjazz is voor hen nog steeds taboe.

Toen we 's morgens wakker werden lagen we vlak bij de stad voor anker te wachten op douane en andere autoriteiten. De nodige formaliteiten verliepen gelukkig nogal vlot en om half tien zaten we al in een taxi die ons naar hotel zou brengen. Op aanraden van een kennis hadden wij een hotelletje gekozen midden in de "Vieux Carré" en daar hebben we beslist geen spijt van gehad, want behalve dat het een geheel eigen sfeer had door de oude opzet was het centraal gelegen in het oude "French quarter". Frans is dat kwartier in vele opzichten, al was het alleen al door de namen zoals Toulouse Street, waar het hotel lag, Bourbon Street (niet genoemd naar de soort whiskey) en Rue Royal. Kan het franser? Iemand als dr. Souchon spreekt ook van Rue Conti, maar op de bordjes staat toch wel Conti Street. Ons hotel heet nu Hotel Maison de Ville, maar had vroeger de naam Hotel de Peychaud gedragen naar de apotheker die wordt verondersteld de uitvinder van de cocktail te zijn. De exploitanten van het hotel hadden daar geen gebruik van gemaakt, want het hotel bezat geen bar, voor Amerikaanse maatstaven onbegrijpelijk. Overigens geen bezwaar want om de hoek waren op Bourbon Street meer kroegen dan je in een week kunt afwerken.

De Vieux Carré heeft een karakter, zo volkomen eigen en apart, dat alleen daarover al hele boeken zijn gevuld en nog zijn te vullen. Mijn lekenpen schiet beslist tekort om het op de juiste manier te beschrijven en boven-

LAKE PONTCHARTRAIN

WEST END
("BUCKTOWN")

SPANISH FORT

MILNEBURG

Bayou St. John

Canal St.

STORYVILLE

Basin St.

VIEUX
CARRE

Rampart St.

ALGIERS

River

Mississippi

GRETNA

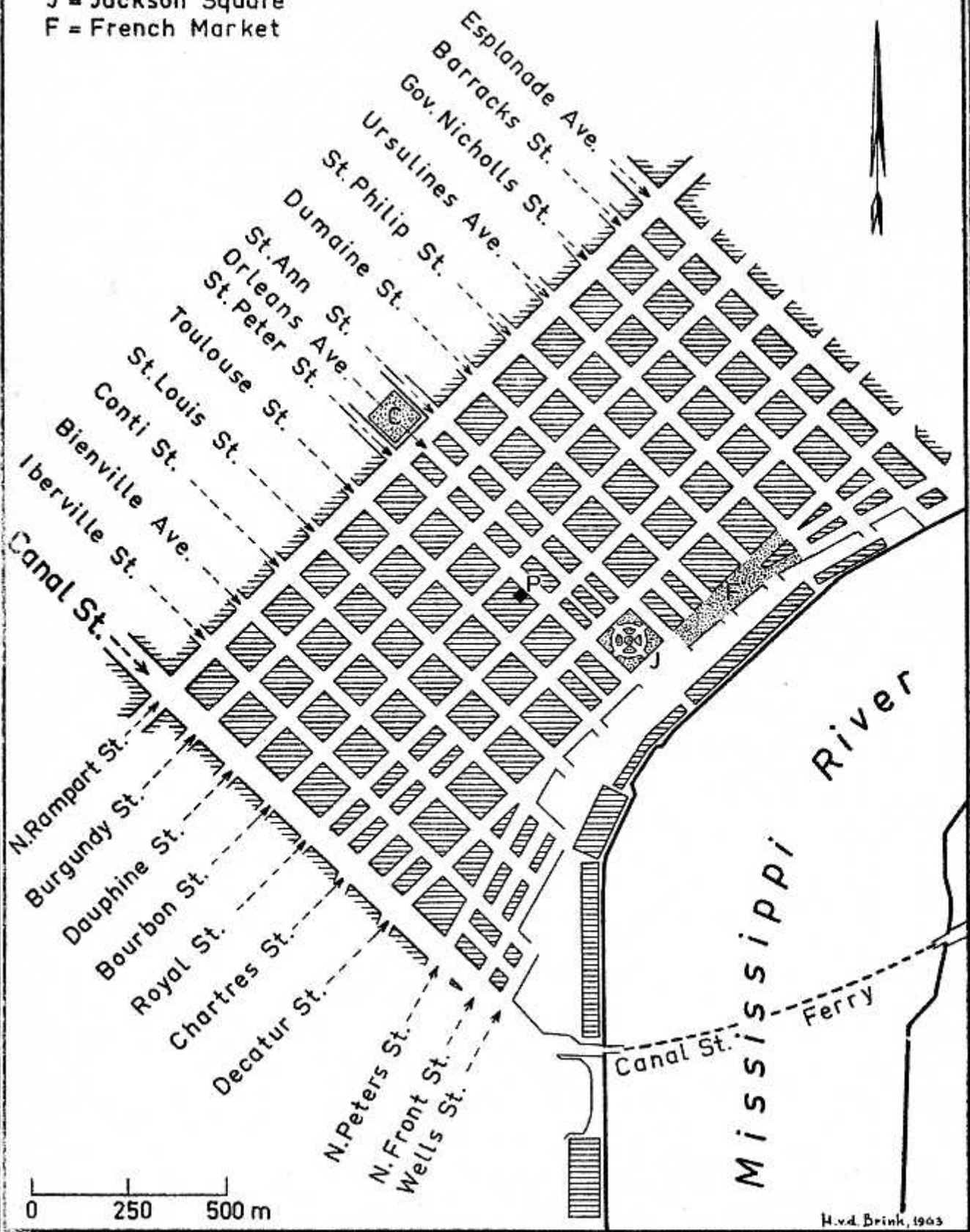
MARRERO

0 1 2 km

H.v.d. Brink, 1963

NEW ORLEANS

- C = Congo Square
- P = Preservation Hall
- J = Jackson Square
- F = French Market

VIEUX CARRÉ

dien is dit bedoeld als een artikel voor jazzliefhebbers. Chronologisch zou ik niet meer kunnen vertellen wat we precies overdag allemaal hebben gedaan. Meestal was dat zwerfen door de Vieux Carré en naaste omgeving. Deze zwerftochten leidden ons bijna altijd langs Bourbon of Royal Street omdat die het blok waar ons hotel lag begrensd. Van deze twee is Royal Street de mooiste, met nog veel oude huizen in goede staat. Ontelbare antiekwinkeltjes met soms de meest ongelofelijke prullaria in de vorm van suikerzoete beeldjes zijn hier te vinden. Bourbon Street stelt overdag al net zo weinig voor als de Hamburgse Reperbahn of het Parijse Place Pigalle. Wel kunt U overdag op no. 216 terecht in de "Buck-forty-nine-steak-house" waar ze voor \$ 1,49 een kolossale geroosterde biefstuk serveren met een enorme Idaho-aardappel (voor liefhebbers van kleffe aardappels ongetwijfeld een tractatie) een bakje sla en een stuk brood met knoflooksmak (Garlic-bread). Eén van die plaatsen in New Orleans waar je gegeten moet hebben. De Vieux Carré is vol met dergelijke gelegenheden en we hebben ze, met ons budget voor ogen, maar niet allemaal geprobeerd. Zo hebben wij bijv. het beroemde Antoine's alleen maar eens van buiten bekeken en toen een iets minder prijzige gelegenheid uitgezocht. Aan de achterkant van ons hotel was een poortje naar de patio van de al bijna even beroemde "Court of the Two Sisters", waar we weer wel hebben gegeten. Zeer idyllisch bij het licht van maan en kaarsen. Voor luttele dollars konden we ook een zigeunervioliist aan onze tafel krijgen, maar we hadden andere muzikale gedachten en hebben voor de eer bedankt. Wat we ons wel lieten aanleunen was de speciale "Court of the two sisters Mint Julep". Ongetwijfeld een zeer exquis drankje, maar niet om de hele avond mee door te gaan!

We hadden meteen al 's middags de bekende chirurg en jazz-musicus Dr. Edmond Souchon opgebeld voor het leggen van de nodige contacten. Buiten de geijkte adressen aan Bourbon Street ("if you go for that stuff" and we didn't) vertelde hij ons dat Armand Hug de cocktail muziek verzorgde in de "Petit bar du hotel Conti" en dat in Preservation Hall, St. Peters Street, elke avond goede negerbands speelden. Dat bleek volkomen juist te zijn en we hebben geen enkele avond - zes in totaal - overgeslagen. Het bleek vlak achter ons hotel te liggen en we konden de muziek al van verre horen. Van die "Hall" moet U zich overigens niets groots voorstellen, want hij bestaat slechts uit twee kamers die door het uitbreken van een tussenmuur samengevoegd zijn tot een ruimte van hooguit 8 bij 10 meter. Een ouderwetse rijtuigingang geeft toegang en Sandra Jaffe, wiens man Al Jaffe de Preservation Hall exploiteert, zit meestal aan de deur met een mand om bijdragen voor de musici te incasseren, die hieruit tegen "union scale" worden betaald.

Het lijkt me weinig interessant en een tamelijk langdurige geschiedenis worden als ik een volledig verslag geef van elke avond dat we er zijn geweest. Ik zal volstaan met het noemen van de verschillende musici en dan schieten vanzelf weer allerlei "Sweet memories" te binnen, waarvan ik U sommige niet kan onthouden. Mocht U zich muzikaal een beeld willen vormen van bands en musici die we hebben gehoord, dan durf ik de serie "New Orleans, the Living Legends" sterk aan te bevelen. In deze serie op Riverside komen de meeste musici die wij hebben gehoord terug. De platen zijn opgenomen door jazzliefhebbers zoals Bill Russell, de man die baanbrekend werk heeft verricht met zijn American Music opnamen uit de jaren 1944-1949. Alleen onze ontmoeting met Russell is al een verhaal op zich.

Doordat het een kleine ruimte is, waarin wordt gespeeld, ontstaat er een sterk contact tussen musici en publiek. Een van de beste herinneringen die wij aan Preservation Hall hebben is de ongedwongen en gezellige sfeer die

er heerst. De musici hebben dagelijkse kleren aan en hebben niet het gevoel dat ze in een formeel concert zitten. Ze worden volkomen vrij gelaten in de keuze van hun nummers en er wordt van hen ook niet de "kitsch" jazz verwacht waarmee Bourbon Street zo'n slechte naam heeft gekregen onder de werkelijke jazzliefhebbers, veroorzaakt door musici als Sharkey Bonano, Al Hirt en Santo Pecora, maar daarover later nog wel iets.

Eén van de eerste dingen die opvalt als je Preservation Hall binnen bent is een groot bord achter de musici met de tekst

Traditional Requests	\$ 1,-
Others	- 2,-
The SAINTS	- 5,-

een zeer duidelijke wenk waar men zich in het algemeen ook aan houdt, hoewel we verscheidene malen hoorden dat er echte jazznummers werden gevraagd (o.a. Burgundy Street Blues aan George Lewis) zonder dat een dollar van eigenaar verwisselde. Eigenlijk zijn de musici veel te blij dat ze in de gelegenheid worden gesteld hun muziek te laten horen en er ook nog een paar dollars mee te verdienen. Drank, behalve Coca Cola uit een vaak niet werkende automaat, is niet verkrijgbaar en de beschikbare plaatsen zijn heel beperkt in aantal en zeer primitief in de vorm van houten banken en oude bioscoop-klapstoelen. Onze vaste plaats was een oude tafel vlak naast de "piano". Het was de oudste en meest gammele piano die ik ooit heb gezien. Sommige toetsen werkten helemaal niet en Lester Santiago heeft ons uitvoerig laten zien welke accoorden hij niet kon spelen.

Op onze eerste avond bestond de band uit Ernie Cagnolatti-trompet, Al Warner-trombone, Louis Cottrell-clarinet, Emmanuel Sayles-banjo, Joe Watkins-drums en de onvergetelijke Papa "Slow Drag" Pavageau-bass. Cagnolatti heeft een beperkte techniek, maar hij maakt veel goed door zijn oprecht enthousiasme, waardoor hij vaak het publiek mee krijgt op een sympathieke manier. De leukste herinneringen aan hem zijn van een latere avond met Paul Barbarin. Voor Al Warner hoeft U niet naar New Orleans te gaan. Een degelijke parade-trombonist, maar zonder enige fantasie. Tot mijn grote verbazing speelde hij precies dezelfde loopjes waarmee hij Bunk Johnson's eerste opname 1942 zoals Thriller Rag, Dusty Rag, etc. tot tamelijke monotone platen maakt. Cottrell is ook als clarinettist een bescheiden figuur, geheel in overeenstemming met zijn verlegen karakter. Een buitengewoon beheerst musicus die geen enkele overbodige noot speelt om indruk te maken op het publiek. Emmanuel Sayles heb ik vanaf het eerste moment een van de verassingen van New Orleans gevonden. Een sympathieke figuur die buitengewoon kundig de banjo bespeelt en een prettig zanger. Zijn favoriete nummer, ook bij het publiek, is "Do Lord, remember me". Slow Drag is bij zijn leven al bijna een legendarische figuur en een van de schilderachtigste die wij in New Orleans hebben ontmoet. Alleen al door zijn stuwende ritme maakt hij elke uitvoering tot een succes. De aanwezigheid van Pavageau maakte iemand als Joe Watkins eigenlijk overbodig, wat naar mijn mening alleen maar een verbetering zou zijn geweest. We hebben deze drummer, ik mag wel zeggen helaas, drie keer gehoord, en in alle gevallen viel zijn daverend en storend werk, vooral in deze kleine ruimte, sterk op. In tegenstelling tot het bescheiden en effectieve drummen van bijv. Sammy Penn, die we de avond daarop met de band van Kid Thomas Valentine hoorden.

Direct na de eerste set ben ik naar Al Jaffe toegestapt, heb me voorgesteld en verteld dat we op doorreis waren naar Nederland. Het bleek ons geluk te

zijn, dat ik dit dadelijk al op de eerste avond heb gedaan en niet tot een volgende keer heb gewacht, want na enig heen en weer gepraat, waarmee blijkbaar alle jazzliefhebbers elkaar eerst moeten aftasten, wist hij kennelijk wat voor vlees hij in de kuip had en vroeg of we belangstellend waren een begrafenis mee te maken met de Eureka Brass Band !!! Ontstellende vraag natuurlijk, want elke jazzliefhebber die naar New Orleans gaat, hoopt stil in zijn hart dat er net in die tijd iemand dood gaat, die nog met een brass band begraven wil worden. Veel zijn dat er niet meer. Als we mee wilden, moesten we de volgende morgen omstreeks half twaalf weer langskomen, dan zouden we met z'n allen naar Algiers, aan de andere kant van de rivier gaan. Maar dat wil ik U dan de volgende keer vertellen.